

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΣΟΥ

Στην Ε.

Είτανε νύχτα χειμωνιάτικη, και βουρκαωμένα σέρνουνταν τα σύννεφα στον ουράνιο θάλο. Και εσύ, διάφωτη, στα δολωμένα μάτια μου μπροστά στη λώθη, και μεδίες.

—Μή είναι ακρό, είναι θάνατος, να πιστέσεις στο φέμα. Τ' ιστορία δεν έχασαν το φως τους, το φεγγάρι θα ξαναβγει πιδ μαγεφτικό άλμα, κι ο ήλιος θα σκορπίζει τα μολυβένια σύννεφα και θα ρουφήξει τη μούχλα. Μάθε, μου είπες άκομα, πως η Ζωή δεν είναι για να πεθάνει και πως εσύ φαίνεται πως νικημένη ανεβαίνει στο Γολγοθά, από τον πόνο Ισα-Ισα θ' άντρείψει, και ποδοπατώντας την παραπονιάρικα τη λύρα, με νύαν όρμηθ' θα χυθεί στις φλέβες της Πλάσης...

Και δε σώπασες, με μου είπες πάλι:

—'Αν έγω από το γάμο είμαι κλεισμένος, κι αν έμεινες έξω από τα πανηγύρια, μή στέκεται, μή στέκεται. Σήκω και πάσε τις φραγές, και δείξε πως τα χέρια σου μεπερουν και να γκρεμίσουν. Μα κι αν άκομα σου φανεί πως έπρεπε άπάνω σου βαρύ, σε σίδερο, το χέρι της 'Ανάγκης, μην πιστεύεις στον έαφτό σου, γιατί θα είναι φέμα μεγάλο. Γίνου ένα έρωτηματικό του έαφτού σου, άπορά-σισε να γιορτάσεις και εσύ την 'Ανάσταση άπάνου σε χαλάσματα, και τότες πια θα μπορείς να πεις πως γνώρι-σες την 'Αλήθεια. Τότες θα σου χτενίσω τα μαλλιά με τα τρεμάμενα από τη λαχτάρα δάχτυλά μου, και θα σε φιλήσω στο στόμα.

Έγω σ' έακουσα βουβός, κ' έμεινα ώρα πολλή με δαμένη τη γλώσσα. Με σε γύρισα και σε είδα κατάματα, και κατάλαβα πως όλα άφτά μου τάλεγες για την άγάπη μας, σου είπα:

—Θα γκρεμίσω, ναι, με σιδερένιο σφυρί τον φέφτικο κόσμο που φέφτικα άναιρα τότε στολίζουν, και στην άγάπη μας πιστεύοντας, θα στήσω άπάνου στα περασμένα, για έκρηκό τους σταυρό, την 'Ελπίδα... Θα πιστέψω στην άγάπη μας, στην 'Αλήθεια!

1 12 904

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΒΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Ίστορικά ένός καινούριου Ρομπινσών

Πουλιέται 6 όφ. χρ. στο Βιβλιοπωλείο της «Εστίας»

ΕΞΕΝΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

OFFMAN

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΧΑΡΤΟΠΑΙΧΤΗΣ

Το χυνόπωρο του 182... στα λουτρά του Πυρμόν είχε μαζεωτ' κόσμος και κόσμος: σωστή άνθρωποπλημύρα πλουσιών ξένων, που ποτέ τους δεν την ένθιμούντο. Το πλήθος τους καθημερινά εξακολουθούσε νάρχεται, σέροντας ξοπίσω τους κάθε λογής κερδοσκόπους, που άφθονούν πάντοτε σε τέτοιους τόπους. Μα και οι παγκάδοροι του Φαραώ δεν ήταν λιγότεροι, άπλώνοντας στο πράσινό τους τραπέζι τους χρυσούς τους σωρούς, για να δολώνουν τους εύκολοκατάφερτους, που η λάμψη του χρυσάφιού τους ξελλογιαίνει τραδιώντας τους αναπόφευχτα, όπως το δόκανο που στήνει ο κυνηγός να πιάσει κανένα εύκολόπιστο ζωντ'ήμι.

Όλοι δ' άγνοούσαμε πόσα εύκολα στην εποχή των λουτρών, με ξέροντας ο καθείς πως να σκοτώσει τις ώρες του, μακριά από τη συνειθισμένη του ζωή, ζητώντας κάποια διασκέδαση στο καθήσιό του το πολυήμερο, πόσο εύκολα τους παραδίδεται

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Φρ. Χρ. 10

20 Λεπτά το κάθε φύλλο Λεπτά 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στα κίσκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Εστίας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Κυριακή τάπομεσήμερο ο διευθυντής της «Μεταρρύθμισης» μίλησε στα γραφεία του, μπροστά σ' άθρο-κετό κόσμο, για την πολιτική κατάσταση. Το λόγο δεν τον άκούσαμε, με ούτε η «Μεταρρύθμιση» τότε δημοσίευσε για ναν τότε κρίνουμε. Ξέρουμε μοναχά, από την πορεία που κρατάει το φύλλο αυτό, πως ο κ. Φραγκούδης δεν άπογοητεύεται καθόλου από την κατηφορία που παίρνει η έφημερίδα του, με τραβάει ίσια και παληκαρήσια στον τίμιο δρόμο του, να ξεσκεπάσει τα χάλια μας και να φωτίζει το λαό.

Μοναδικό κατόρθωμα αυτό, με τις σημερινές συνθήκες μάλιστα. Όταν σε περικυκλώνει η ψευτιά κι όταν σε κάθε βήμα σου τήνε βλέπεις να θριαμβεύει, νάγκυλιάζει λόγου σου την 'Αλήθεια και να κατακυλάς μαζί της στην κατηφορία! Ο άγώνας για 'Ιδέες φαίνεται σήμερα ναυ παράξενο και τρελλό.

και έτσι το παιγνίδι του γίνεται, άθελήτά του, πολλές φορές πάθος άκατανίκητο: Συχνά βλέπει κανείς εκεί ανθρώπους, που ποτέ τους δεν άγγιζαν χαρτί, κερφωμένους άδίκκοπα στο πράσινο τραπέζι, να χάνωνται στους τυχερούς συνδυασμούς του παιγνιδιού: αν λογαριάσεις και την λεπτότητα που άπαιτεί να κινδυνεύει ο καθένας τους κάθε βράδυ λίγα χρυσά νομίσματα, αυτήν ίσα-ίσα την λεπτότητα, που γίνεται η άφορμή να μην ήμπορούν κατόπι να συκρατήσουν πλέον τον έαυτόν τους από το όλεθριον αυτό πάθος, θα έννοήσης πόσο δύσκολο είναι να ξεφύγει κανείς από τα χέρια όλων εκείνων των παγκάδων του Φαραώ.

Κάποιος νέος γερμανός βαρόνος, ο Σιεγγφριέδ, μόνον αυτός έξεχώριζε. Τις ώρες που έτρεχαν όλοι τους ξετρελλαμένοι στο χαρτοπαίγνιο και δεν έβρισκε κανένα να περάσει κάπως εύχάριστα την ώρα του, άποτραβιότανε στο δωμάτιό του με ένα βιβλίο ή επήγαινε στην έξοχή να περπατήσει και θαυμάσει την φύση, που είναι τόσοσ εύμορφη σ' αυτό το πολυέλητρο μέρος.

Ο Σιεγγφριέδ ήταν νέος ανεξάρτητος, πλούσιος, με εύγενικό παράστημα, συμπαθητικό πρόσωπο, νέος τέλος πάντων που είχεν όλα τα προτόντα να κερδίσει τις γλυκές ματιές και τις γυναικείες καρδιές

Κι αν σόθηκε ο κ. Φραγκούδης από το γελοίο είναι γιατί πολλοί πιστεύουνε πως δι' αυτά τα κάνει, να φωνάζει δηλ. και να σκίζεται για κάποια 'Ιδέα τίμια και πατριωτική, μόνο και μόνο γιατί δρέγεται να γίνει με άμερα, και σύντομα μάλιστα, βουλευτής.

Αυστηρώς κείνο που τότε συβουλέψαμε άλλότες, δεν τάνουσε, να δηλώσει δηλ. πως με κανέναν τρόπο δε θα δεχτεί ύπομηφιότητα βουλευτική, ούτε ο ίδιος θα τήνε ζητήσει. Πρέπει να γίνει αυτό, για να μη μπορεί να του πεί κανένας τίποτα και για να τότε πιστέψει ο λαός, που τόσες φορές ίσια με τότε γελάστηκε από ύμωροφα λόγια κι από κάθε είδους άπίσχυρες. Πρέπει ναποδείξει στο λαό πως μόνο για το γενικό καλό τασκίζει, χωρίς να ζητάει τίποτα για λόγου του, και τότε όσο λίγοι κι αν είναι κείνοι που σήμερα τότε πιστεύουνε, θα γίνουνε πολλοί αύριο, και θα φέρουνε μεθαύριο τη νίκη.

Κι ο άγώνας της «Μεταρρύθμισης», όπως και κάθε άλλος άγώνας, θέλει πρώτα τους μάρτυρές του. Υστερα θάρθει η άράδα κεινώνε που θα γευτούνε τάραθά της νίκης. Αυτό πρέπει να τήνει για σύμβολο καθένας που ρήχνεται σε τέτοιους άγώνες εύγενικούς. Και μάρτυρας νάσαι σε τέτοιους άγώνες, τιμή σου είναι γιατί είναι λιγροστοί οι διαλεχτοί που δέχονται να ματώσουνε το μέτωπό τους με το στερνίσι του μαρτυρίου, το άγναθένιο μιά τίμιο.

Αυτές τις σκέψεις με έφερε μια όμιλία που έγινε στα γραφεία της «Μεταρρύθμισης», κ' ενόχμασε στον κ. Φραγκούδη να ξεκολουθήσει τη δουλειά του, όπως και την άρχιήσε, μιλιώντας και ρούφοντας για την 'Αλήθεια, με τη βεβαιότητα πάντα πως η με κ' η κυκλοφορία της «Μεταρρύθμισης» θα σκεπάσει μια μέρα τις μεγάλες και καταπληκτικές κυκλοφορίες της «Εσπερινής» και της «Αστράτης».

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ

Τετράδη τάπομεσήμερο, με κείνο το τσουχτερό κρύο δυ άρχαίς καρικατούρες περπατούσανε στην δόξ Παιτησιών. Είτανε ο κ. Δόγκαν κ' η γυναίκα του, η κ. Δόγκαν Β', που πριν πάρει αυτόν τον τίτλο και τη λέξη του κυρίου της, είτανε πατριώτισσά μας, ντυμένη πολύ φρόνιμα και πολύ χαριτωμένα.

Οι διαβάτες τους βλέπανε και γελοούσανε μερικοί και τους έλυπόντουσαν έτσι καθώς τους βλέπανε μισόγυμνους και ξεκάλτσωτους. Κάτι παρόμοιο θα άίστανθονε οι ίδιοι οι διαβάτες αν δούνε μεθαύριο

χωρίς πολλούς κόπους. Μα το σπουδαιότερο ήταν, που κάποιο εύτυχισμένο άστέρι έφαινετο να πλανιέται άπάνωθε του άβασίλευτο, έδηγώντας τον σε κάθε του επιχείρηση: έλεγαν μάλιστα, πως κάμποσοι έρωτές του, όλοι πολυδήγητοι, είχαν ως τότε ξετυλιχτή εμπρός του, όλοι με το πλέον εύχάριτο και με το πλέον άπροσδόκητο άποτέλεσμα: να τον χαρραχτήρα του 'Εδηγούντο πρό πάντων την ιστορία ένός ρολογιού του, ιστορία που μας δείχνει την άτελείωτη της τύχης του εύνοια: Ο Σιεγγφριέδ, πολύ νέος τότε, έτυχε να βρεθ' ταξιδεύοντας σε τόση άναπαράδιζ, που μην ήμπορώντας να εξακολουθήσει το ταξίδι του, άναγκάσθηκε να πουλήσει το ρολόγι του, ένα πολύτιμο ρολόγι γαρνιρισμένο με διαμαντόπετρες, να το πουλήσει δσα-δσα. Με την ώρα ίσα ίσα που έμελετούσε να το δώσει, φτάνει στο ξενοδοχείο που έμενε κάποιος νέος πρίγκηπας, ζητώντας ναγοράσει κάτι τέτοιο πολύτιμο πράγμα και επλήρωσε το ρολόγι του Σιεγγφριέδ όσο τάξιζε. Μετά ένα όμως χρόνο ο Σιεγγφριέδ, ένήλικος πλέον και κύριος της κληρονομίας του, με άμερα βλέπει στην έφημερίδα, πως ένα ρολόγι έβγαίνει στο λάτο: παίρνει έναν αριθμό, δίνοντας μερικές ψωροπεντάρες, και σε λίγες μέρες κερδίζει το ίδιο κείνο πουλή-μένο του ρολόγι. Δεν έπέρασε πολλός καιρός και

και την «Αντιγόνη» του κ. Μιστριώτη, με γλώσσα
άλλε Δόγκαν, κρύα και ξεκάθωτη.

Τί τὰ θέλετε! Τὸ ἀρχαῖο κοστοῦμι πέρασε πιά
καὶ χίλιοι Δόγκαν δὲ μποροῦνε νὰ τὸ ξαναφέρουνε
πίσω. Ἀλλιώτικα μιλάνε κι ἀλλιώτικα ντύνονται
σήμερα οἱ ἄνθρωποι· κοστοῦμι Δόγκαν καὶ γλώσσα
Μιστριώτη, μονάχα τίς ἀποκρίες ἔχουνε πέραση.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

τὸ «Ἄστυ» τῆς περασμένης Τετάρτης μετὸ ἀέμ-
πεδο τάγμα τῶν βουλευτῶν μας.

Σ' ἓνα ἄρθρο του, μετὰ πολὺ χιούμορ καὶ μετὰ πολὺ
δύναμη γραμμένο, ὁ κ. Ρέπουλης ἀποκάλεσε ἀέμ-
πέδους κ' ἐφέδρους τοὺς βουλευτὲς τοῦ κ. Ζαῖμη,
γιατὶ δὲ δείχνουνε τὴ δύναμή τους μέσα στὴ Βουλὴ
καὶ τὴν ἀφήνουνε ἀχρησιμοποίητη— νὰ σκουριάσει
δέδαια!

Ὁ κ. Ρέπουλης κλαίει καὶ δέρνεται γι' αὐτό!
Ἐμεῖς ὅμως γνωρίζοντας πὼς αὐτὸς τοῦ βουλευ-
τοῦ κεῖται ἐν τῇ γλώσσῃ του, χαιρόμαστε πὼς ἡ
γλώσσα τῶν Ζαῖμικῶν μένει ἀχρησιμοποίητη, ἀφοῦ
τόσες ἄλλες γλώσσες βράζουνε μέσα στὸ ἐθνικὸ αὐτὸ
παλιοκάζανο.

Δὲν πειράζει ἂν μένουνε καὶ μερικὲς γλώσσες
σ' ἐφέδρεια. Τί νὰ τίς κάνουμε τόσες!..

ΔΕ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝΕ

οἱ ἐφημερίδες μας νὰ καταλάβουνε γιατί ἡ Σάρρα
Μπερνάρ δὲν ἔμεινε καὶ τόσο ἐνθουσιασμένη μετὰ τὸ
κοινὸ τῆς Ἀθήνας.

Δὲ φταίνει γι' αὐτὸ οἱ καημένοι οἱ Ἀθηναῖοι,
ποὺ ὅπως μποροῦσαν φανερώσανε τὴν ἐκτίμησή τους
στὴ μεγάλη τεχνίτρα τῆς σκηνῆς, ἀλλὰ οἱ ἴδιες οἱ
ἐφημερίδες ποὺ δὲ πᾶψανε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦρθε
ἴσα μετὰ τὴν ἡμέρα ποῦρθε, νὰ μιλάνε καὶ νὰ χα-
ριεντίζονται καὶ νὰ σχολολογοῦνε γιὰ τὰ γηρα-
τεῖά της.

Μιὰ τέτιχ χωριατικὴ ὄχι μιὰ Σάρρα μὲ οὔτε ἡ
τελευταία τουρκογύρτισσα μπορεῖ ποτὶ νὰ συχω-
ρεῖται.

ΕΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑΣΜΑ

σημαντικὸ ἔπαθε ἀπὸ τοὺς «Καιροὺς» κάποιος δημό-
σιος ὑπάλληλος. Οὔτε τήνε καλοξέρουμε τὴν ὑπό-
θεση, οὔτε ζητήσαμε νὰ μάθουμε περισσότερα ἀπὸ

τῆς ἑξῆς μ' ἓνα δαχτυλίδι διαμάντι. Ἀργότερα ὑ-
πηρετοῦσε τὸν πρίγκηπα Σ... ὡς ἰδιαιτέρως του κλει-
δοῦχος· ὁ πρίγκηπας αὐτός, θέλοντας νὰ τὸν ἀντα-
μείψῃ γιὰ τὸ ζῆλο του, μιὰ μέρα τοῦ χαρίζει ...
τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ρολόγι τοῦ μετὰ μίαν ἀλυσίδα πο-
λύτιμη.

Τὸ ἱστορικὸ τοῦ ρολογιοῦ ὅμως ἔδωκεν ἀκόμη
περισσότερο σὲ περιέργεια ὅλους στὸ Πυρμόν, μὴν
ἠμπορώντας νὰ ἐξηγήσουν τὸ τόσο πείσμα τοῦ Σιγ-
γφριέδ· νὰ μὴν ἐγγίξῃ ποτὲ τοῦ χαρτί αὐτός, ποῦ
ἡ τύχη τοῦ ἐξαμογελοῦσεν ἀδιάκοπα ἐπὶ τέλους
ὅλο τους κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ μόνη
ἀφορμὴ τῆς ἐπιμονῆς του αὐτῆς ἦταν ἡ μεγάλη
του φιλαργυρία, ἐλάττωμα, ὅπως ἔλεγαν, ποῦ τοῦ
ἐθάρπωνεν ὅλα τὰ περιλαμπρὰ του προτερήματα,
κάνοντάς τον νὰ τρέμῃ στὴν ἰδέα καὶ τῆς παρχυ-
κῆς ζημίας. Καὶ τῆλεγεν ὁ κόσμος αὐτὰ χωρὶς νὰ
συλλογισθῇ καθόλου, ὅτι τοῦ Βαρόνου ἡ καθημερι-
νὴ ζωὴ ἀπομάκρυνε κάθε ὑποψία φιλαργυρίας· μὰ
ὅπως γίνεται τίς πλιότερες φορές, ἡ ἐνάντια γνώμη
ἐνίκησε γρήγορα καὶ τοῦ ἐκολλήθηκε ἀνεξέλεπτα
στὸ μέτωπό του.

Ὁ βαρόνος ἔμαθε τὰ ὅσα ἔλεγαντο εἰς βάρος
του καί, σὰν μεγαλόδωρος καὶ ξωδευτὴς ποῦ ἦταν,
ἀποφάσισε μετὰ ὅλη τὴ φρίκη ποῦ τοῦ ἐπροξενούσε τὸ

κεῖνα ποῦ δημοσιεύτηκαν στοὺς «Καιροὺς» καὶ στίς
ἄλλες ἐφημερίδες. Μὰ καὶ κεῖνα εἶναι ἄρετὰ νὰ
μᾶς πείσουνε καὶ νὰ μᾶς ἀπελπίσουνε, πὼς ὑπάρ-
χουν μερικὲς ἐφημερίδες ποῦ δὲν τῶχουν γιὰ τίποτα
νὰ κουρελιάσουνε τοῦ καθενὸς τὴν ὑπόληψη μιὰ
χαρὰ, ἀρκεῖ νὰ τοὺς πᾶς μιὰ διατριβή, ὅς εἶναι
καὶ μετὰ ψευτόνομα ὑπογραμμένη, καὶ νὰ καλοπλερώ-
σεις γιὰ τὴ δημοσίευσή της.

Οἱ «Καιροὶ» αὐτὴ τὴ φορὰ μᾶς πείσανε πὼς ὁ
τύπος μας δουλεύει καλοσυνείδητα ὅχι μονάχα γιὰ
τὴν πολιτικὴ μας ἀποκατάσταση, μὰ καὶ γιὰ τὴν
κοινωνικὴ μας ἀνύψωση. Πῶς ὄχι!

ΖΥΙΩΝΟΥΝΕ

κ' οἱ βουλευτικὲς ἐκλογές, νὰ τὸ δεῖτε. Εἶμα τε
«καλὰ πληροφορημένοι», ποῦ λένε κ' οἱ ἐφημερίδες,
ἀφοῦ μᾶς τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ κ. Λεβίδης. Κι ὄχι πάλι
μετὰ τὸ στόμα του, γιατί μποροῦσε νὰ μᾶς γελάσει,
ἀλλὰ μετὰ τὴν πράξιν του, ποῦ εἶναι εὐλικρινέστατος.

Λοιπὸν ποῦ λένε, φίλτατοι συμπολίτες, ὁ κ.
Λεβίδης, ἐβγαλε φρεφὰ καὶ διατρίζει νὰ καίγονται
ἀπὸ τοὺς δημόσιους ὑπαλλήλους τὰ μεταφρασμένα
Βαγγέλια ὅπου κι ἂν βρίσκονται!

Κόλλο προεκλογικὸ αὐτὸ, κι ἂν δὲ ζυγώνανε οἱ
ἐκλογές, νάσαστε δέδαια πὼς ὁ κ. Λεβίδης δὲ θὰ
τὸ ξόδεύει ἔτσι, σὰ χαμένα.

Νὰ μὴ ξεχνᾶνε ὅμως κ' οἱ ἐκλογεῖς κεῖνο ποῦ
μᾶς ἀποκάλυψε ἄλλοτε τὸ «Σκρίπ», πὼς δηλ. ὁ
κ. Λεβίδης ἐνῶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά σκίζεται γιὰ τὸ
Βαγγέλιο, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔβρισε μετὰ μιὰ βρωμοφυλ-
λάδα τοῦ τάχιστα λείψανα!

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

παράσταση τοῦ Βασ. Θεάτρου δὲν ἐπέτυχε, ἀφοῦ οἱ
θεατῆς μετριόντουσαν στὰ δάχτυλα.

Οἱ ἐφημερίδες χαλάσανε τὸν κόσμο γι' αὐτὸ,
μὰ δίκιο δὲν ἔχουνε. Δὲν εἶπε ἡ ἐπιτροπὴ στὸν
κόσμο:

— Δὲς μου τὸν παρὰ σου γιὰ τὴ Μακεδονία
καὶ μὴ βγεῖς ἀπὸ τὸ σπίτι σου!

Τοῦ εἶπε:

— Δὲς μου τὸν παρὰ σου γιὰ τὴ Μακεδονία
κ' ἔλα νὰ σὲ διασκεδάσω!

Καὶ μετὰ τὸν «Οἰδίποδα» τοῦ Βλάχου, χριστιανοὶ
διασκεδάσανε δι' ἑαυτοὺς. Ἐρήμωσαν καὶ κρῖοι μονάχα,
ὅπως εἶναι κρῖοι κ' ἡ μετάφραση. Κ' εἶναι ἀκαρδο

παιγνίδι νὰ διασκορπίσῃ, πετώντας μερικὲς ἐκατον-
τάδες εἰκοσόφραγκα, ὅλες αὐτὲς τίς ἐνοχλητικὲς ὑ-
ποψίες, ποῦ ὁλοένα ἐσηκόνοντο ψηλότερα κατεπάνω
του. Πηγαίνει λοιπὸν ἓνα βράδι στὸ χαρτοπαίγνιο
μετὰ τὴν ἀπόφαση νὰ χάσῃ κάμποσα λουτζία, ποῦ
ἐπῆρε στὴν τσέπη του. Μὰ ἡ ἴδια του τύχη, ποῦ
τὸν ἀκόλουθουσε κατὰ πόδι, τοῦ ἐδείχθηκε πιστότερη.
Τὸ κάθε ποντάρισμα τοῦ φερνε χρυσάφι καὶ χρυσάφι·
ὅλες οἱ τέχνες τῶν πηδὸν δοκιμασμένων χαρτοπαίχτων
ἐθροῦαλλίζοντο ἐμπρὸς στὴν ἀκλόνητη τύχη τοῦ
Βαρόνου. Τοῦ κᾶκου ἄφηνε τοὺς πόντους του, τοῦ
κᾶκου, παίρνοντας ἄλλους· πάντα ἐκέρδιζε, ὡς ποῦ
ὁ βαρόνος βλέποντας τὴν τύχη του τόσο νὰ τὸν
εὐνοῖ, ἄρχισε νὰ πελπίζεται, σπάνιο καὶ περίεργο
φαινόμενο πονταδόρου, τόσο περίεργο ποῦ καθαρά σ'
ὅλων τῶν συμπαίχτων του τὰ πρόσωπα διακρίνε
κανεὶς τὴν βεβαιότητα, πὼς εἶχαν ἐμπρὸς τοὺς ἓνα
θεότρελλο, ποῦ πεισματικὰ ἐναντιώνετο τῆς τύχης
του καὶ τὴν ἀπόδιωχνε, τόσο πολὺ εὐνοῶντας τον.

Βλέποντας ὁ βαρόνος τὴν ἀτέλειωτη ἐπιτυχία
του, ἐνόμιζε τὴν ἑαυτοῦ σὰν νὰ εἶπομε ὑποχρεω-
μένο νὰ ἐξακολουθῇ τὸ παίγνιο, προσμένοντας
νὰ χάσῃ, ἐπὶ τέλους ὅσα εἶχε κερδίσει· μὰ ὅπως διό-
λου τὸ ἐναντίο τοῦ συνέβαινε καὶ τὸ ἄστρο του τὸν
παρέσυρε. Ὅλοένα ἡ τύχη του ἐδείχνοτον περισσότε-

καὶ φερόμενο αὐτὸ, νὰ βγάλῃς ἓνα ἄνθρωπο τὸ χει-
μῶνα ἀπὸ τὴ ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ τόνε
καταδικάζεις, σὰ νὰχε σκοτώσει ἄνθρωπο, νὰ βλέ-
πει Βλάχικους Οἰδίποδες!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΑΟΥ

11

(Μυθολογία σὲ θάνατο παλιμαριῶ).

Πούσαν, περιστερούλα μου, κῆρες αὐτὴν τὴν ὥρα,
ποῦ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ καὶ βγάζει ἡ γις χορτάρι·
Σὰ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ καὶ βγάζει ἡ γις χορτάρι,
τότε νὰ μὲ ξαναρνηθεῖς, νὰ κάνεις ἄλλον ἄντρα.
Παραπλεγμένη λεμονιά μετὰ τῆς στολισμένη,
τὴν ὥρα ποῦ ἀγάπησες εἶτανε βλοσυρή, ἀγάπησες
καὶ ἀρρώστησες σπράντα μιὰ μέρα
καὶ τῶρα οἱ φίλοι μου καὶ κλαίγουν γιὰ τίμένα,
τῶρα κ' ἡ ἀγάπη μου καὶ κλαίγει γιὰ τίμένα.
Πᾶρε κερὶ στὸ χέρι σου καὶ ἔλα νὰ με γλέψεις
καὶ ρώτησε τὴ μάνα μου: — Μάννα τί κάνει ὁ γιός σου;
— Ὁ γιός μου εἶν' στὴν κάμαρα, δεξιά μεριά στὸ στρώμα.
— Ἐλα, τριανταφυλλένια μου, ἔλα κάτσε στὸ γόνα,
σκύψε, τριανταφυλλένια μου, καὶ φίλα με στὸ στόμα.
Κι ἄπλωσε τὸ χεράκι σου στὸν ἀργυρὸ τὸν κόρφο
καὶ πᾶρε τᾶργυρὰ κλειδιά νανοῖς τὴν κασέλα,
νὰ πάρεις τᾶργυρὰ κλειδιά νανοῖς τὸ τεντούκι,
καὶ βγάλε τὰ ρουχίδια μου, τὰ ἔρχα μὰ ρούχα μ'.
μὲ καταράστηκαν ἔχτροι στὴ γούρνα νὰν τὰ βάλω.
Ὅταν ἴδεις παπὰ νάρθει, παπᾶδες καὶ φαλτζίδες,
τότε νὰ βγάλεις μιὰ φωνὴ νὰ μαραθοῦν τὰ χόρτα:
«Παραμύριστε, ψάλτες μου καὶ σὲς μυρολόιστρες».
Στὴν ἐκκλησιὰ ποῦ θὰ με πᾶν, στὴν ἐκκλησιὰ τὴν πόρτα
τότε νὰ βγάλεις μιὰ φωνὴ νὰ μαραθοῦν τὰ χόρτα.
Κι ὅταν θὰ με ξεπαρᾶς, με βάνουν στὸ πανίρι
τότε, περιστερούλα μου, νὰ πᾶνεις ἄλλο ταῖρι.

Πούσαν, περιστερούλα μου, κῆρες αὐτὴν τὴν ὥρα
ποῦ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ καὶ βγάζει ἡ γις χορτάρι·
Σὰ σκοτεινιάζουν τὰ βουνὰ καὶ βγάζει ἡ γις χορτάρι,
τότε καὶ τὸ νὰ μάρνηθεῖς, νὰ πάρεις ἄλλον ἄντρα.

12

(Μυθολογία σὲ θάνατο νέας).

— Μωρὴ ψηλὴ μου λεμονιά μετὰ τῆς στολισμένη!..
— Ἡ μάνα μου με στόλισε νὰ πάω νὰ σεργιανίσω,
νὰ ἰδῶ χωριὰ, νὰ ἰδῶ ντουινιὰν, νὰ ἰδῶ τὴν πόλη ὅλη,
νὰ ἰδῶ καὶ τὸν παρᾶδεο πὼς κίθονται οἱ νέες·
κίθονται μετὰ τρικντάφυλλα, κίθονται μετὰ λουλούδια ...

ρο εὐνοϊκὴ καὶ ἔτσι, χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ κατα-
λάβῃ, ὅσο ἔπαιζε τόσο εὐρίσκειν ὁ βαρόνος κάποιον
εὐχαρίστηση σ' αὐτὸ τὸ παίγνιο, τὸ φαράδι, ποῦ μ'
ὅλη του τὴν ἀπλότητα μᾶς παρουσιάζει τοὺς θελ-
κτικότερους συνδυασμούς.

Τὴν δὲν ἐδείχνετο πλέον δυσχερὴς ἀπὸ
τὴν τύχη του: τὸ παίγνιο τοῦ ἀπορροφούσε κάθε
του σκέψη καὶ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ ὅλες τῆς βραδιές.
Δὲν παρέρρετο ἀπὸ τὸ κέρδος, ὄχι· ἀλλ' ἀπ' τὸ
παίγνιο καθαυτὸ, δαμένον ἀπὸ κάποιον ἰδιαιτέρως
τοῦ θέλγνιτρο, ποῦ οἱ φίλοι του πολλὰς φορές τοῦ τὸ
εἶχαν εἰπῇ, μὰ ποτὲ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ
νοῦς του.

Μιὰ βραδιά ἀπὸ τίς πολλὰς ἐκεῖνες βραδιές,
σηκώνοντας ὁ βαρόνος τὰ μάτια του τὴ στιγμὴ
ποῦ ὁ παγκραδόρος τέλειωσε τὴ χαρτωσιά του, βλέ-
πει ἓνα ἄνθρωπο ἡλικιωμένο ἀντικρυνά του, κοι-
τάζοντάς τον κατὰμπα μὲ κάτι ματιὰς θλιμμένες
καὶ σοδάρεις, κερφωμένες στὸ πρόσωπό του ἀδιάκο-
πα. Καὶ ὅσες φορές ὁ βαρόνος ἐσταματοῦσε τὸ
παίγνιο του, ἡ ματιὰ του ἀντίκρυζε τὸ σκοταδερὸ
μάτι τοῦ ξένου ἐκείνου, ποῦ τὸν ἐσυγκλονοῦσε κατὰ-
ματὰ, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ προφυλαχθῇ. Σὰν ἐτέ-
λειωσε τὸ παίγνιο, ὁ ξένος ἀμέσως ἐφυγε· μὰ τὴν
ἄλλη βραδιά νὰ σου τὸν πάλι ἀντίκρυ του, κερφώ-

Πέρα σ' εκείνο το βουνό στο πέρα και στο δώθε βρίσκουμε δυο γραμματικοί τις μοίρες απ' έγγραφα, τους καλόγρους έγγραφα τους καλομοιρασμένους, γράφουν και μένα, μένα μου, βουργάρα να π'ά'ν πά'ρω, —Με την έρκη σου, μένα μου, βουργάρα να π'ά'ν πά'ρω, —Με την κατάρ, Γιάννη μου, βουργάρα να μην πάρεις, —Με την έρκη ελ'μαννουλα μου, βουργάρα να π'ά'ν πά'ρω, —Γιάννη μου, θα την πάρωμε και θ'αν τ'ε φαρμακώσω, —Μένα μου, ως την πάρουμε και ως τ'ήνε φαρμακώσω, Καί' κίνησε ο Γιάννης μας τ'ή νύφη να π'ά'ν πά'ρει.

Ο παθερός κ' η παθερά κ' οι σκύλες οι άντραδέφες; βάνουν και ξεθεμειώναν έναντριά θεμελιωμένα να βρούν τα φίδια ζωντανά, όχιες με δυο κεφάλια. Βάνουν και τα μαγέρεψαν τ'ή νύφη να φιλέψουν. —Έπαρε, νύφη, μια χλιαριά, έπαρε νύφη μ' κι άλλη, —Εγώ, μαννά μου, δεν πεινώ, γιατί' έφαγα στη μένα μ'. —Έπαρε, νύφη μ' μια χλιαριά, έπα' τ'όχουμε άντέτι. Και παίρνει η νύφη μια χλιαριά και παίρνει η νύφη κι άλλη.

Τα χέρια της εστάδρωνε, στον παθερό της πάει:

—Πατέρα μ' φαρμακώθηκα και θέλω να πεθάνω.

—Εσύ νερό δεν έπρεσε και τί νερό γυρέσεις;

Τα χέρια της εστάδρωνε, στην παθερά της πάει:

—Μένα μου, φαρμακώθηκα και θέλω να πεθάνω.

—Εσύ νερό δεν έπρεσε και τί νερό γυρέσεις;

Τα χέρια της εστάδρωνε, στις άντραδέφες πάει:

—Αντραδέφες, φαρμακώθηκα και θέλω να πεθάνω.

—Εσύ νερό δεν έπρεσε και τί νερό γυρέσεις;

Τα χέρια της εστάδρωνε και στο γαμπρό παγαίνει:

—Γιάννη μου, φαρμακώθηκα και θέλω να πεθάνω.

Και κίνησε ο Γιάννης μας κρού νερό να φέρει.

Όσο να πάει κι όσο ναρθεί απέθανεν η νύφη.

Και ο γαμπρός σκοτώνεται και θάφεται μαζί της.

Στόνα φυτρώνει κάλαμος και στ' άλλο κυπαρίσι...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Όσο για τα ζύλα που εκαρφώθηκε ο Ιησούς Χριστός υπάρχει και η ακόλουθη παράδοση:

—Ένας παπούς άτιμασε το κορίτσι του και πάει ύστερα στον πνευματικό και το ξομολογήθηκε. Έκείνος τον διατάζει, για να συχωρεθεί η μεγάλη άπτη άκαρτία του, να πάρει τρία δαβλιά άναμένα από τη σιτιά του σπιτιού του και να τα φυτέψει. Να τα ποτίζει πάσα μέρα από νερό της Σαλαμπριάς, μα άν κανένας του γυρέψει νερό στο δρόμο να τον χύνει εκείνο και να παίρνει άλλο για το ποτισμα. Βασανίζονταν έτσι ο δύστυχος χρόνια πολλά, γιατί ο τριακατάρατος που έχυνε το νερό όλο το χρόνο, έξω από τη Μ. Πέφτη, τη Μ. Παρασκευή και το μ. Σάββατο, όντας δεν κατηχούσε. Μα πέρασαν τόσα χρόνια που τρεις

νοντας, άν έχτις άπαράλλαχτα, τις σφαίρες ματιές του άπάνω του. Ο βαρόνος υπομόνεψε και τώρα καθώς όμως τρίτη φορά έ ξέσας ξαναπαρουσιάσθηκε άγνάντια του, ο Σιεγγφριέδ έξέσπασε και του είπε: Κύριε, κάμτε μου τη χάρη ν'άλλάξετε θέση, μου χαλάτε το παιγνίδι μου.

Ο ξένος, χαμογελώντας, με το πρόσωπο θλιμμένο, υπεκλήθη και άμέσως άφηκε το τραπέζι και άνεχώρησε χωρίς να είπ'ή λέξη.

Μα την άλλη τ'ή βραδιά πάλι ο ξένος ήλθε και πάλι εστάθηκε άντίκρου του, ρίχνοντας τις διαπεραστικές ματιές του.

Ο Σιεγγφριέδ έσηκώθη τότε και με άκράτητο θυμό του λέει: —Κύριε, άν σ'άς κάνη εύχαρίστηση να με κοιτάτε με τέτοιον τρόπο, δικλέξτε άλλη ώρα και άλλον τόπο μα τούτη τ'ή στιγμή...

Και μία του χειρονομία, τ'ήν ένα του δάχτυλο που τούδειχνε την πόρτα, είπε πολύ περισσότερα από όλα τα βαρειά λόγια που θ'ά τ'έλεγε ο βαρόνος άν δεν έκρατούσε τη γλώσσα του.

Μα ο ξένος, όπως το περασμένο βράδι, κλίνοντας εμπρός του με το ίδιο χαμόγελο, άπομακρύνθηκε μ' άρρακίνητο βήμα.

Ο Σιεγγφριέδ ταραγμένος από το χαρτί, άνα-

μέρες το χρόνο ποτίζοντας έπιασαν και γίνηκαν μεγάλα φυτικά τα τρία δαβλιά. Άφτά τα έκοψαν και κάρφωσαν το Χριστό.

Η ΑΛΑΦΙΝΑ

Βγαίνουν τα λήρια στα βουνά, βγαίνουν κ' οι άλαφίνες και μια άλαφίνα ταπεινή δεν πάει κοντά στις άλλες. Βολόνει το γαργαρόνερο, βολόνει και το πίνει. Κανένας δεν τ'ή λόγιασε, κανένας δεν τ'ή λογιόζει. Ο Νήλιος τ'ήν έλόγιασε, ο Νήλος τ'ή ρωτάει: —Το τί, άλαφίνα μ' δ'έ βοσκάς, δεν π'ας κοντά στις άλλες, βολόνει το γαργαρό νερό, βολόνει και το πίνει; —Και τώρα που με ρώτησε θέλω στο μαρτυρήσω: Δώδεκα χρόνια έκαμα στείρα χωρίς μοσχάρι και από τα δώδεκα μπουστά πόχτησα να μοσχάρι και τ'ήμαθα και περπατεί και τ'ήμαθα και παίζει και τ'ήμαθα και κρύβεται στης βατσινιάς το φύλλο. Ξεβόγηκε ο γίδος του βασιλιά να λαγοκυνηγήσει κι έοίσε και το βέρησε το έρμο μου μοσχάρι.

Ο Γιάννης έτραγούδησε άπάνου στο γιοφύρι και το γιοφύρι ράγισε και το ποτάμι στέκει και ζύντησε τ'ή δράκαινα, του δράκου τη γυναίκα. —Μα δ'έ στο φκίσω, Γιάννη μου, σ'ά δ'έ στο έαγοράσω, να πάρεις νύφη από λακρί, γυναίκα απ' τα ξένα.

Ήρθε καιρός και πέρασε κι ο Γιάννης νύφη πήρε.

—Καλήμερά σου, δράκαινα. —Καλό στο γιόμα πούρθε κι άν άρτηρήσει τίποτα θ'ά καλοδειλινήσω.

Κανένας δεν τ'ήν έκρενε, κανένας δεν τ'ήν κρένει.

Η νύφη τ'ήν έμυλησε πό κάτω 'π το λαγόνη:

—Σώπα, σώπα μωρ' δράκαινα και μη μ'ας φοβερίζεις.

Εγώ είμαι τ'ής Στραφαριάς η νύφη, τ'ής Μπουμπουνότα-
[ρις άγκόνι
πόντας στραπίζει και βροντάει το δράκο χαντακόνει.

Κόρη ξανθή τραγούδησε άπάνου στο γιοφύρι και το γιοφύρι ράγισε και το ποτάμι στέκει και το σιοιχείο του ποταμού στέκει και τ'ή ρωτάει:

—Πάψε, κορή μου, τον ήχο, πάψε και το τραγούδι.

—Το πώς τον πέσω τον ήχο, το πώς και το τραγούδι:

Έχω άντρα φιλάρρωστον τορα δώδεκα χρόνια, χαλέςει μου άρρωστικό που δ'έ βρίσκεται στον κόσμο, χαλέςει από λαγό τυρί κι απ' άγριο γίδι γάλα.

Όσο να πάνω και νάρθω,

να μαντριλιάσω το λαγό, ν'ομιέζω τ'ήγριο γίδι,

όσο να πάνω και νάρθω και π'ίσω να γυρίσω,

ο άντρας μου έαρρωτ'ησε κι άλλη γυναίκα πήρε

και μένα μάπαρ'ησε σ'άν καλαμιά στον κάμπο.

Θερίζουν, παίρνουν τον καρπό, τ'ήν καλαμιάν άρίνουν,

δίνουν φωτιά τ'ήν καλαμιά, καίει ο τόπος ούλος,

καίει κ' εγώ η καρδούλα μου και είν' από τον άντρα.

κατωμένος από το πιστό, και θυμωμένος από τη φιλονικία του με τον ξένο, δεν ήμπαρεσε να κλείση μάτι έχάραξε, και το πρόσωπο του ανθρώπου εκείνου δεν ήμπαρεσε να σβυτ'ή απ' εμπρός του. Έβλεπεν όλοένα τ'ήν εκφραστική αυτή μορφή του, τ'ήν αύλακωμένη με βαθιές γραμμές, τ'ήν πολυμέριμνη του μορφή, με τα μάτια εκείνα τ'ήν βαθουλά και περιήλυπα, που άδικόκοπα τον έκοίταζαν τ'ή φτωχική του φορεσιά, που έφαινετο να έσκέπαζε ένα εύγενικό παράστημα ανθρώπου άρχοντογεννημένου, και πρό πάντων με πόσην υπομονή καταπιραμένος άναχωρούσεν εκείνος από το χαρτοπαίγνιο! «Όχι, έφώναζεν έξαφνα ο Σιεγγφριέδ, έχω άδικο, μεγάλο άδικο! είναι λοιπόν το φυσικό μου να χαλνώ τον κόσμο σ'άν κακομαθημένο μαθητούδι, να προσβάλλω ανθρώπους, που δεν μούδωσαν καμμιά σπουδαίαν άφορμή;» Και ο βαρόνος ήλθε τέλος στο συμπέρασμα, ότι ο άνθρωπος εκείνος θα τον έβλεπε με τόσων έπιμονο και θλιβερό βλέμμα, μελετώντας τ'ή τόση διαφορά τ'ής τύχης τους: αυτός κυρωμένος από το βάρος τ'ής δυστυχίας του, και ο βαρόνος κινδυνεύοντας σ'άν έξω φρενών σωρούς το χρυσάφι του σ' ένα παλιόχαρτο. Άποφάσισε λοιπόν να τον άναζητήση άγριο και να διορθώση με κάθε τρόπο το λάθος του που τ'ήν έπ'ηρανε.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Άγαπητέ μου «Νουμά»

Ένας φίλος μου δικηγόρος, που δηγόταν προχτές μ'έν ιστορία, λίγο παλιά με αϊώνιος ρωμέικη, από κείνες που χαρακτηρίζουν έμάς τους «Ελ-λινες»:

Κάποιος κ. πρόεδρος δικαστηρίου—όνομα και μη χωριδ—ήτανε πολύ φίλος ένου κατηγορούμενου (όλοι ξέρουμε τί θα πει τέτια φιλία).

Ο φίλος κ'καταδικάζεται και ήρθε στιγμή που ο δικηγόρος του άντιδίκου πήγε να πάρει τα χαρτιά από τον γραμματικό. Μα τα χαρτιά είτ'ανε χωρίς τ'ήν υπογραφή τ'ήν πολύτιμη του κ. Πρόεδρου. Τα παίρνει μονάχος του και τα παγαίνει στον κ. Πρόεδρο. Και τότε γέννηκε το ρωμέικο θύμα!

—Δε μπορώ, λέει ο κ. Πρόεδρος, να τα υπογράψω!

—Και π'ας άφτά;

—Δε μπορώ! ξέρεις είναι πολύ φίλος μου!

Φαντάσου π'ως θα το φανεί να ιδεί τ'ήν καταδίκη του υπογραμμένη κι από μένα! Δεν πάει! Δεν πάει!

—Και ύστερα; τί θα κάνουμε;

—Αμ! να, όπου κι άν είναι η κυβέρνηση πέφτει, με διώχνουνε, και τότε σ'άν έρθει ο άλλος κάνε ό,τι μπορέσεις!!!

Ο δικηγόρος π'άκουσε άφτά τα χυστά λόγια του κ. Πρόεδρου, ούτε άρτός τρελλάθηκε, ούτε τον κ. πρόεδρο σκότωσε, ούτε τον έαφτό του. Κλαίγοντας για τ' άνέλπιστο—νέος βλέπεις ακόμα κι άμάθητος από τ'ή δουλειά του—ήρθε και μού τ'έειπε.

Και γ'ω στ'α γράφω χωρίς σχόλια.

[Βαλεντινός

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΦΩΝΕΣ

Φίλτατε Νουμά.

Φωνάζουνε οι φημερίδες χαλάνε τον κόσμο με τις βοσκ'νες καμπάνες τους!

Κι' ο κόσμος που διαδάζει θα νομίζει π'ως κάτι γίνεται π'ως αρχίζει να ζυπνάει η έγνοια μας! ού! π'ως δεν ζυπνάει!

Δε βλέπετε; δεν άκούτε; Τώρα μάλιστα με τ'ήν προφυλάκιση του Γαβρηλίου χάλασεν ο κόσμος. Γαλλική έπα-

Η καλή του τύχη, όπως πάντοτε, ήθέλησεν ο πρώτος άνθρωπος που ο βαρόνος άντάμωσε, περπατώντας στην πλατεία, να ήταν άκριβώς ο ξένος.

Ο βαρόνος τον έπλησίασε, τον θερμοπαρκακάλισε να μη του συνειρσθή τ'ή χτεσινή του άδικα-θωπία και έπί τέλος του έζήτησε παρακλητικώς σιγήσιν. Ο ξένος άπάντησε π'ας διάλου δεν τον συνερίζεται, ούτε τον άδικεί καθόλου, γιατί πρέπει καθένα να μη συνερίζεται τους χαρτοπαίχτες άπάνω στη βράση του παιγνιδιού και διότι, έπί τέλος, αυτός έγινε άφορμή να είπ'ή τα όσα βαρειά λόγια έξεστόμισε εναντίον του, καθισμένος τόσο πεισματικά σ'ε μια θέση, που βεβαία θα έρέθιζε το μπαρόνο.

Ο βαρόνος όμως δεν έσταμάτησεν ως έδω-του είπεν ότι, συχνά στη ζωή, υπάρχουν δεινές περ'ίστασες, που ο πιο άρχοντογεννημένος ήμπορεί να βρεθ'ή έξαφνα σ'ε κρίσιμη θέση και τέλος του έδωκε να έννοήση, π'ως είχαν όλη τ'ή διάθεση να του βοηθήση, εξαλαφρόντας τον από το βάρος τ'ής δυστυχίας του, χωρίς καν να το αισθανθ'ή, άφ'ου μάλιστα η τύχη τούτ'ερε τόσα και τόσα κέρδη στο χαρτοπαίγνιο. —Κύριε, του είπεν άμέσως ο ξένος, μη με περνάτε γι' άνθρωπο τ'ής άνάγκης. Δεν έφτασα ως εκεί, και, μ' όλον ότι είμαι περισσότερο φτωχός

νάσταση φεβριζόντων με τέρψη τους. Το καθιστάει και οι θεομοί βρήκαν το μπλε τοός... Πάει, χάλασε από το Έθνος!

Κι αν κάνει κανείς πως βλέπει: πού βγαίνει σ' αυτό το βρωμιάδο—την Έστια των φώτων και της βρώμας των νωτέρων σκουπιδιών—αν θαλήσει κανείς να ιδεί απ' την πραγματική της όψη την κατάντια μας, θα ιδεί κι' απ' τον σκουλήκι επίσημο και ανεπίσημο το καθένα μόνον να γυρίζει: τα μούτρα του απ' την άλλη μεριά και να γελάει!

Απαράλλαχτα σαν ένα μεγάλο κωμικό άρτίστα της «γείτονας και φίλης Ιταλίας» τον Σκαρπέτα, που αφού στο θέατρο έκανε τον κοσμάκη να ξεκαρδίζεται με την τέχνη του, πήγαινε στη βίλα του και γελούσε μόνος πρώτα που τ'όγραφε, όπως και ο δικός μας κ. Θών, στη μετώπη της: Cui ridet in se (Έδω γελώ εγώ!).

Γυρολόγος

ΜΙΑ ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Φίλε Νουμά,

Δεν ξέρω αν δεχτείς να βάλεις στο φύλλο σου δυο γραμμές μου. Εγώ συνεθίζω να κάνω τον περίπατό μου κάθε δειλινό στο δρόμο της Κηφισίας. Είναι άχωνεφο να βλέπεις τόσες όμορφες γύρω σου και... το Μιστριώτη, μά τι να κάνει;! Άρμονία, βλέπεις!

Δε είναι προχτές λοιπόν που λές, σαν είχα φτάσει στη Παράπηγμα, ανάμεσα μια γυναίκα που κοντοστεκόταν, σαν να θέλε να ρωτήσει κάτι.

Την εξύψωσα και την άρωτηξα τί ζητάει.

— Τέ πεζικό που είναι, μάτια μου;

— Τέ πεζικό; Νάτο κυρά μου. Έχεις κάνα γιό στρατιώτη;

— Άχ! παιδί μου! τον πρώτο μου και μονόκριβο. Τό στήριγμα μου, τό ψωμί μου! Είναι και βλαμμένο κιόλας!

— Βλαμμένο και πρώτο; Και δι' στο εξαιρέσανε;

— Μο' το ήθρανε γαρό! Οί άλιτήριοι κουτσό παιδί, γαρό μου τό βγάλανε! Βρε έκλαψα, έκόπηκα! έπλάκησα! Τίποτα! Μο' ζητάγανε γραμμα ύπουργού!

— Και τώρα;

— Τώρα; Δε φασκελώνεις; Νά, ξενοπλένω, και μαζοπερνάω! Του πηγαίνω ρουχαλάκια του έρμου παιδιού μου.

Τη γυναίκο'λα την άρξα σ'τον πόνο της για να θυμηθώ κάτι παρόμοιο που είχα μάθει.

παρά πλούσιος, αυτό που έχω μου είναι αρκετό να περάσω τα υπόλοιπα χρόνια της μετρημένης μου πλέον ζωής: έπειτα στην περίστασή μας αυτή, που σεις νομίζετε πως με προσβάλατε, να μου προτείνετε να με βοηθήσετε, με αναγκάζετε να υποπτευθώ, μήπως ζητάτε να εξαγοράσετε το λάθος σας με μερικούς παράδες: σ'ε βεβαιώ λοιπόν, ότι μου είναι άδύνατο να δεχθώ τέτοιου είδους ίκανοποίηση... —Νομίζω, πως σ'ε έννοω, είπεν ο θαρόνος, και είμαι έτοιμος να σ'ε δώσω όποιαν ίκανοποίηση μου ζητήσετε. —Θεέ μου! έφώναζεν ο ξένος: πόσον άνισος θα είταν ένας τέτοιος άγώνας μεταξύ των δυό μας. Είμαι παραβέβαιος, ότι αν ήσουν στην ηλικία μου δεν θα έβλεπες μια μονομαχία όπως ένα παιδικό παιχνιδάκι, και δι' θα ενόμιζες, πως δυο σταλαγματιές αίμα ή μια γραζουνια ή άρρο'σαν να ίκανοποιήσουν την ύδρισμένη τιμή! Υπάρχουν βέβαια και περιστάσεις που είναι άδύνατο δυο άνθρωποι να ζήσουν πια σ' αυτό τον κόσμο, έστοντας αν δ ένας μένει σ'τον Καύκασο και ο άλλος σ'τον Γιβραλτή: έπειδή δεν υπάρχει χωρισμός, άμα ή σκέψη φέρεται πρὸς ό,τι κανείς μισεί άδικά: λαχτα' τότε μάλιστα ή μονομαχία άποφασίζει ποιός από τους δυο εκείνους θα λάμψ τόπον σ'τον άλλο σ' έτούτη τη γή: τότε ή μονομαχία είναι

Ήταν να πάει στρατιώτης ο γιός ενός βουλευτή. «Λόγους άπαλλαγής» άλλους δεν είχε, παρ' χτός την αξία του! Βουλευτή γιός και μάλιστα με τέτση κυβέρνηση και να πάει στρατιώτης, που άκούστηκε! Θεός φυλάξει! Σ'τή στιγμή φακέλλοι που γράφανε άπάνου-άπάνου «Γραφείον Υπουργού» τηλεφώνω γυναικών κι άντρών να καλο'νε στις διατάγες του βουλευτή την έπιτροπή. Κι ο γιός του βγήκε άνίκανος «ώς φέρων μωπίαν 13 διοπτριών μετ' όπισθίου σταφυλώματος!» Την ιστορία την είχα μάθει απ' τον ίδιο τον άπαλλαγέντα σ'ε στιγμή περηφάνειας του. Άλλοίμονο! μάζρη περηφάνεια σου, πατρίδα μου! Όρίστε, κύριο: στο πανόραμα: Μια μάννα που πεθαίνει για να δώσει το γιό της τροφή στην πατρίδα, και μια πατρίδα που άποβλακώνεται για να γελάει ο βουλευτής με το γιό του!

Δωδεκάτης

Η ΜΕΛΕΤΗ

Κλειστά στο νού το σπεί παραθύρι

Άνοίγουνε τα μάτια την αύγή

Κι ο νους μέσ' στα νοήματα τα μύρια

Κλεισμένα σ'των βιβλίων τη σιγή,

Ζητά με τη μελέτη τα μυστήρια

Νά ιδη που κρύβουν ούρανος και γή.

ΕΝΑΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ 'ΝΟΥΜΑ'

Και στο κιόσκι της 'Ομονοίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Έκδοση καινούρια (Α—Ω) το' 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στο Παρίσι (τυπογραφείο Chaponet) σ' έκλεκτό χαρτί.

Η τιμή της: Για την 'Αθήνα Δρ. 3.—

Για τις έπαρχίες » 3.50

Για το έξωτερικό φρ. χρ. 3.—

Στις έπαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστό έξοδο.

ΟΤΙ ΘΕΛΑΤΕ

Ή κοντέσσα Ριαγκούρ στο «γοητευτικό» βιβλίο της, που μεταφράζουνε οι «Καιροί», θαυμάζει τους τσοπάνηδες και τους ύπουργούς μας που σκοτώνονται για τη θρησκεία και για την πατρίδα.

— Άλλά πρὸ πάντων, πρὸ πάντων—λέει με γοητευτικά λόγια—παρά τῷ ποιμένι ως και παρά τῷ ύπουργῷ, όποια αίσθήματα εύγενή, γενναίφρονα, ζωηρά! όποιον πάθος ύπὲρ της θρησκείας και της πατρίδας!

— Άπό τό πολὺ πάθος—π ά χ ο ς μήν ήθελε να πε ή εύγενικά κοντέσσα—οί ύπουργοί μας δεν ήμπο'ρνε να φάνε... ούτε τα ρουφετάκια τους οί άμμοιροί!

— Μάθαμε κι αυτό, σχετικό με το άρθρο μας «Ευπνίστηκε, ραγιάδες!» του περασμένου φύλλου:

— Ο πατέρας του κοριτσιού που πησε στη θάλασσα να πνιγεί, είτανε κλητήρας του ύπουργείου των Έσωτερικών, στο γραφείο του νομορρηχανικού κ. Γαζή, και τὴν έπαψε ο Λεβίδης.

— Ο Λεβίδης λοιπόν, ο φιλόσοφος κι ο φιλόδοξος (!) έπρωξε και το φτωχό κορίτσι στη θάλασσα!

— Χαριτωμένα όσα μάς άποκαλύψανε οί έφημερίδες για το περίφημο πανόραμα του Σταδίου.

— Η Έπιτροπή, λένε, πούγινε για το Άρχαιολογικό συνέδριο έπρότεινε να χρεμιστεί ή άηδία αυτή πούναι στημένη μπροστά στο Στάδιο.

— Κι όταν ο Διάδοχος είπε πως το πανόραμα άνήκει στον κ. Θών, ή έπιτροπή λούφαξε και δεν έβγαλε μιλά.

— Παντοδύναμος, βλέπετε, ο άνθρωπος και δεν τῷ χει τίποτα να ζητήσει, άντι να χρεμιστεί το πανόραμά του, να χρεμιστεί το Στάδιο για να φαίνεται καλύτερα αυτό.

— Και μπαρεί να το πετύχει, αφού πέτυχε να διορίσει διευθυντή του Βασ. Θεάτρου ένα σαράδαλο, και να φήσει δίω Οικονόμου, Χρηστομάνο, Παντόπουλο, που ε καθέννας τους άρίζει: παντακτίστος! Πιστάλληδες και χίλιους Θών.

— Ο πρώτανης κ. Αάμπρος έπροκήρυξε ποιητικό διαγωνισμό για τον Πανεπιστημιακό 'Ιμνο.

— Μαθαίνουμε πως σ' αυτόν θα λάβουνε μέρος τρεις χιλιάδες ποιητές κι όλα τα ποιητικά συντάγματα της «Έσπερινής» και της «Άστραπής».

— Οί «Άθηνες» με χαρά μάς άναγγείλανε πως μάς ήρθε, για λίγες μέρες, ο Σμυρνιός ποιητής Μιχαήλης Άργυρόπουλος.

— Όταν ξαναφύγει, θα σ'ε είδοποιήσουμε.

— Για να δείτε πόσο οί κυράδες μας—και μιλήμε για τις καμαρωμένες μας φραγκολεδανίνισσες—καταλαβαίνουνε από φιλολογία κι από θέατρο, σ'ε λέμε κάτι λογάκια που άκουστήκανε άπό'ω από το Βασιλικό θέατρο, μια βραδιά που παιζότανε ο «Φάουστ»:

— «Σάρεσε, Μαρ! ο «Φάουστ»;

— «Κάθε άλλο, Κική! Το μελόδραμα του Γκουττ είνε: χίλιες φορές καλύτερο!»

Ο ΙΔΙΟΣ

δικαιολογημένη, αναπόφευχτη. Μεταξύ των δυό μας όμως, όπως σου προείπα, ο άγώνας θα ήταν άνισος, γιατί ή ζωή μου πολύ απέχει νάξίζει όσον ή ιδική σου. Άν σ'ε νικηθής, θα καταστρέψω όλόκληρο κόσμο έλπίδων: μά εγώ αν χαθώ, θα ποτελειώση μια ύπαρξη κατερειπωμένη, που δεν είναι πια τίποτες άλλο, παρά μια πολυκαιρινή ένθύμηση άνυπόφορη, σαραχτική. Η ούσία όμως είναι, πως εγώ δεν νομίζω καθόλου τον έαυτό μου «ύδρισμένο» μου έδειξες, πως πρέπει να φύγω, και έφυγα.

Ο ξένος: έξεστόμισε τα τελευταία του λόγια μ' έναν τόνο τέτοιο, που έμαρτυρούσεν, ότι θλιβε- ρές ένθύμησης τον είχαν κατακυριεύη. Ο θαρόνος βλέποντας το'το άναγκάστηκε να τον έρωτησή, ποιά επί τέλους ήταν ή άφορμή να τον κοιτάξη στο χαρτοπαίγνιο με τόσο διαπεραστικά βλέμματα, που διαπερώντας την ψυχή του, τον έστενοχώρησαν τόσο άνυπόφορα.—«Άμποτε το βλέμμα μου να διαπεράση ως τα βάθη της ψυχής του, φωτίζοντας τον τόσο επικίνδυνο δρόμο σου! Προχωρείς πρὸς τα χείλη του βαρβάρου με όλη τη χαρά, με όλη την άσκεψία της ηλικίας σου! Ένα μόνο σπρώξιμο ήμπορεί να σ'ε κατακρημνίση άγύριστα. Μ' ένα λόγο, έγινες μηχανικός χαρτοπαίχτης!»

Ο θαρόνος διεμκρτύρετο, επέμεναν ότι ο ξέ-

νος όλως διόλου έγαλίστηκε. Το'το εξιστόρισε πως, άθελήτά του, έλκύσθη στο χαρτοπαίγνιο και τον έβεβαίωσε, πως, άμα κατορθώση να χάση διακόσια τριακόσια λουτζία, που έπιζητούσε να του κερδί- σουν, δι' θα ξαναποντάριζε πλέον: μά ως τώρα ή τύχη του τον έβοήθησεν άπελπιστικά.

α' Άλλοίμονο! είπεν ο ξένος: αυτή ίσια-ίσια ή εύνοια είναι το δόλωμα το ποιδ φαρμακερό, που σου ρίχνουν οί καταχθόνιοι δαίμονες: αυτή ίσια-ίσια ή έπιτυχία σου θαρόνε, αυτός ο τρόπος που πρωτο- βγήκες στο χαρτοπαίγνιο, όλη σου ή συμπεριφορά, όλα σου, τα φερσίματα στο παίγνιδι, μου άποδεί- χουν, πως σιγά-σιγά δλοένα παρασύρεσαι, κι' ό,τι τώρα συμβαίνει σ'εσένα μου ένθυμίζει το τρομερό τέλος κάποιου δυστυχισμένου, που σ'ε πολλά του προσκοιμάς, γιατί κ' εκείνος άρχισε άπαράλλαχτα σαν και του λόγου σου: Αύτός λοιπόν είναι ο λόγος που δι' μόρεσα να ξεκαρφώσω τις ματιές μου από πάνω σου: άκου λοιπόν αυτό που ήθελαν τα μάτια μου να σου δώσουν να καταλάβης. «Προφύλαξο από τους δαίμονες, που τεντώνουν τα νύχια τους, για να σ'ε τραβήξουν στα βάθη των άδύσων τους!» Θέ- λησα να στο φωνάξω: έπιθυμούσα να πλησιάσουμε, να δώσω άφορμή να σχετιστούμε και όπωσδήποτε το πέτυχα. Άκουσε λοιπόν την ιστορία του τα-

Η ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΥΣΤΕΡΙΚΩΝ

(Από το παθολογικό μέρος της γυναικείας μελέτης «Η ΜΑΤΙΑ»)

Συνήχεις.

«Άλλοτε λάμπει λαχταριστή αγάπη στα μάτια, ψιφιδίζονται λογάκια έρωτικά και γι' αγαλλιά ξανοίγονται τα χέρια, μα πάντα! Άλλοτε έρωτας δεν παρακινά τα τέτια υποδοχτικά παραλογισμάτα! ή έρωτικά αυτή φανέρωση, πολλές φορές είναι γέννημα της ξαναμμένης φαντασίας. Τέ ίδιο μπορεί να γίνει κι άμα μολογά ή υποβάλλεις μας κκουρημάτα, έχοντας στην όψη του ζωγραφισμένη, όλη την τρουάρα, τό φόβο, ή ένάντια τό μίσος και την όργη του έγγαμηματία. Ο Ριχάρδ Ραίσοι αναφέρει περίεργη γιατροδικαστική περίπτωση μικνής κοπέλλας, που δικαζότανε στο δικαστήριο γιατί μοναχή της, σ' ύπνωτιστική κατάσταση, μολογούσε πως γέννησε κρυφά και σκότωσε τό παιδί της, κι όμως αποδείχτηκε στο τέλος ξάστερα πως ήταν όλα ψέματα. Τό φοβερό κκουρημά ήταν γέννημα της άχαλίσωτης φαντασίας της. Άλλη μια γνώριμή μου κυρία, πάντρεμένη και πολύ τίμια, ήρθε τόν μεσεά της απ' τό ζηλιάρη άντρα της γιατί, σάν ύπνωτιστήκε κάποτε, ήξε σκανταλιάρικη στάση κι άλλα των άλλω ξεστομίζε, αναφέροντας όνόματα συγγενών και φίλων!

Έτσι, ξετάζοντας τη ματιά, όλη τη φυσιογνωμία, τό λογία, τό φροιάματα του ύπνωτισμένου, μπορούμε σέ μια γιατροδικαστική περίπτωση να ώφελησουμε, μα μπορούμε και να βλάψουμε, αν άληθινές πάντα πάρουμε τίς μολογίες του.

Άλλ' ή ματιά όχι μόνο κατά την ώρα του ύπνωτιστικού ύπνου παραλλάζει, σκετικά με τίς έξωτερικές υποβολές: και τόν ψυχικό έρεθισμό του ύπνοδάτη, αλλά και μετά τόν ύπνο, μέρες πολλές ή και μήνες δλόκληρους: άκόμα, δυνατό να πάρη ξανά τη χαρκατηριστική όψη της ύπνοδασίας, ή όποια κι αν θελήσουμε, δίχως καμιά καινούρια ύπνωτιστική ένέργεια. Τοúτο γίνεται στη μεθυπνωτιστική, όπως λένε, ύποβολή, σέ κείνη δηλαδή που βάλλθηκε στο νοú του ύπνωτισμένου με τη διαταγή: να μπη σέ πράξη μόνο σάν ξυπνήση αυτός και σ' ώρισμένο καιρό από τότες.

Διατάζουμε λόγου χάρι την ύπνωτισμένη νάρθη να μάς δή, σάν περάση ένας μήνας απ' την ώρα που την ξυπνήσαμε. Αυτή όλες κείνες τις μέρες μιλεί, σκέβεται, δουλεύει. Έχει την όψη ανθρώπου με τό σύγκαλά του, μα σάν έρθη ό καιρός της ύποβολής ή ματιά της γίνεται σκερτική, αφαιρεμένη, σάν κάποις σκέψη να τυραγνί τό πνίμα της, που διν τη θέλει μα να τη διώξη, δεν έχει τη δύναμη χωρίς να ξέρη γιατί, σέ τίποτε δεν προσέχει, σέ τίποτε άλλο ό νοú της δεν τριγυρνά, παρ' ότην ανάγκη να δή, να μάς δή... και τό κάνει, όπως διατάχτηκε.

Αν τη διατάξουμε όχι νάρθη να μάς δή, αλλά να πέρη πάλι σ' ύπνο, χωρίς διαταγή πάνω στην κουβέντα της, στο δρόμο, όπου βρίσκεται, θα μισοκλείση άξαφνα τά μάτια, θα καρφώσει αναίσθητη, άψυχη τη ματιά και θα κοιμηθή τόν ύπνωτιστικό ύπνο, όπως της διατάχτηκε. Αν στην ύποβολή μας δινότανε διαταγή να χτυπήση ένα πρόσωπο με μαχαίρι, χωρίς άλλο θα τόκανε, άσυνείδητα κι άθέλητα, γιατί στις περιστάσεις αυτές ύποβολής έχτελεσής σά ξύπνια δεν ένεργει τό κύριο έρώ, ή θέληση, αλλά άσυνείδητο, τό δίφτερο έγώ, που κρύβεται, να πούμε, στής ψυχής τα κατάδιαθα, μα σέ παθολογικές καταστάσεις ξεφυτρώνει πονηρά και μοναχό του μπορεί να κυριαρχήση. Νοιώστε πως τό είδος αυτό της ύποβολής, που ξεκάθαρα αποδείχνη τό διπλό της προσωποικότητας, έχει μεγάλη γιατροδικαστική σημασία.

(άκολουθεί)

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

Γέντες ν' άκούς τό μπάρμπα-Γιάννη τόν άριστοτέλη του πασοά, μάγερα τών Περικλειών, να κόβει Μιστριώτικες Έλληνοκούρες!

Σήμερις ήμεις δίχως κέρρι, ζωωμένους στην καρέλλα του, δέν έβγαζε τσιμουδιά.

—Τι έπαθες, άσίκη μου; Τόνε ρώτησε κάποιος γλιποντάς τον σέ τέτια κατάσταση. Και κείνος μ' όλο τό χάλι του και σφιγγοντας την κοιλιά του:

—Μ' ένοχλεί... ή συνείδησις και θα κέμω... έμετόν!!! είπε

λαίωρου εκείνου ανθρώπου: έσως μ' αυτή επιτύχω να σέ πείσω, ότι ό κίνδυνος που θέλησα να σέ προφυλάξω δέν είναι πλάσμα της φαντασίας μου». Ο ξένος τότε, αφού εκάθησε σ' ένα πάγκο της πλατείας, ένευσε του χαρόνου να καθίση και άρχισε να του λέη:

II

«Τά ίδια περίλαμπρα χαρίσματα που σέ ξεχωρίζουν, χαρόνε, είπεν ό ξένος, έφεραν στον ίππότη Δι Μενάρ την εκτίμηση και τό θαυμασμό των άνδρών και των κυριών την αγάπη. Με την διαφορά, που ή τύχη δέν τοúδωκε την εύτυχία της κληρονομίας, όπως σέ σένα. Ήταν σχεδόν πτωχός και όμως κατώρθωνε με τη μετρημένη του ζωή να φαίνεται στο κόσμο, πως ό νιος αυτός ήταν άπόγονος κάποιας εύγενικής οίλογένειας. Και έπειδή ή παραμικρότερη ζημία μπορούσε να διαταράξη τη κοινωνική του ζωή, δέν έπλησίαζε καθόλου, ποτέ του, στο χαρτοπαίγνιο, και τό κατώρθωνε χωρίς στενοχωρία, γιατί ποτέ του δέν είχε αισθανθή τη παραμικρή κλίση σ' αυτό τό πάθος. Και σημείωσε πως ό,τι επιχειρούσε, ό,τι έβάζε στο νοú του, πάντοτε τό επιτύχαινε μ' ένα τρόπο τόσο άλλόκοτο, με τόσο

άπροσδόκητη εύκολία, που όί επιτυχίες του ίππότη Δι Μενάρ κατηντησαν πλέον παροιμιώδεις.

Μιά νύχτα ξεγελάσθηκε να μπη σ' ένα χαρτοπαίγνιο: ό φίλοι του που συνόδευσαν παρεδόθησαν άσυλλόγιστοι: σ' όλα τα θέλητρα του παιγνιδιού.

Χωρίς να καταπισθί καθόλου, πλανεμένος σ' όλως διόλου άλλες σκέψεις του, ό ίππότης έπερπατούσε στη σάλα μ' άρχα βήματα, ρίχνοντας μόνο κάπου κάπου τα μάτια του πότε στους πονταδόρους πότε στο πράσινο τραπέζι, όπου τό μάλαμα έτρεχε απ' όλουθε προς τους σωρούς του παγκαδόρου. Έξοφνα όμως κάποιος γερο συνταγματάρχης, παρατηρώντας τόν ίππότη, του είπε φανάζοντας: «Μά όλα τα τάγματα των δαιμόνων, ή ίππότης Δι Μενάρ, περπατώντας έδω μ' όλη του τη καλοτυχιά, δέ την άφίνει νάρθη και κατ' άμας, κρατώντας την μονάχη για τόν έαυτό του, αφού δέν είναι ούτε με τό μέρος της πάγκας ούτε με τους πονταδόρους: μ' αυτό δέ θα κρατήση περισσότερο: πρέπει να ποντάρουμε συντροφικά».

Ο ίππότης του κάκου έπροφασίσθηκε την άδεξιότητά του, του κάκου τούλεγε, πως ούτε μια φορά δέν έπιασε χαρτί στο χέρι: ό συνταγματάρχης επέμενε πεισματικά και ό Μενάρ, θέλοντας και μή θέ-

ΚΕΡΔΟΣ 335,320 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 335,320 δραχμάς έδωκε μέχρι τοúδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Γ. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ήτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν 329,840 δραχμών.

Ο κ. Γ. Φωτίου θέλει ν' αποδείξω τό ποσόν τοúτο εις 1,000,000 δρ. Έπιθυμών δέ να τιμητάχωσι τοúτων πάσαι αι τάξεις της κοινωνίας ύποβίβει την προκηχέσθην δι' εκάστην λαχειοφόρον της Έθνικής Τραπέζης εις δραχ. 100 και καλεί τους θέλοντας ν' αγοράσωσι τοúτην να προσέλθωσιν εις τό τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληροθί μετ' άραιθής όμολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τάς 70,000 χουάς δραχμάς την 18 Δεκεμβρίου έ. έ. στα γεννήσεται ή κλήρωσις.

Ωσαύτως τό τυχερόν γραφείον του κ. Γ. Φωτίου, πωλεί και λαχεία του Έθν. Στόλου προς δρ. 3 έκαστον, των όποιών ή πρώτη κλήρωσις γενήσεται την 2 Ιανουαρίου 1905, ό δέ πρώτος αριθμός κερδίζει δραχ. 100,000.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ξέρετε γιατί οι πατέρες του Έθνους κρατάνε ακόμα στη ζωή τη Βουλή; Νά τό μάθετε: κι αυτό, γιατί άξίζει να τό ξέρετε. Ο λόγος λοιπόν, ό έθνικώτατος πάντα, είναι που δέ θέλουνε να τήνε διαλύσουνε για να μην έχουν έκαλογές μέσα στην καρδιά του χειμώνα.

Όλα με τό ραχάτι τους τα θέλουν οι άρεντάδες μας, βλέπετε! Με τό χειμώνα δέ θα μπορούνε να γυρίζουνε τα χωριά της έπαρχίας τους και να ψηφοδιακονεύουνε, και πρέπει νάρθει ή άνοιξη, νάρθει τό καλοκαίρι, για να μπορούσιν να δουλεύουνε περί πάτρης: και περί κάλπης.

Δέν είναι δικά μας λόγια αυτά και μή τα φροτώσετε στη ράχη μας. Κάποις από τους πατέρες του Έθνους τά είπε, κάποις έφημερίδα τ' άγραψε, και μείς τίποτ' άλλο δέν κάνουμε παρ' να ξαναγράψουμε και να τα παραδώσουμε στην ιστορία.

λονται, εκάθισε στο τραπέζι του παιγνιδιού.

Όπως του λόγου σου, κυρ-χαρόνε, άπαράλλαχτα κι αυτός εύρισκε όλοένα και πετύχαινε άκκτάπαυτα. Σε λίγο κέρδισε κάμποσα στ' όνομά του για τό συνταγματάρχη που δέν ήξερε πως να δείξη τη χαρά του, που κατόρθωτε να καταβέρη τό Μενάρ να του χαρίση, με τη συντροφιά του, τέστέρι της καλής του τύχης.

Η καλοτυχία του ίππότη μ' όλα ταύτα, που έπροξένησε την εκπληξη όλων των χαρτοπαιχτών, δέν έκαμε καμμιάν έντύπωτη στον ίδιο, άπεναντίας μάχιστα αίσθάνετο την ιδίαν άποστροφή στο παιγνίδι: και την άλλη ήμέρα, καθώς είδε τόν έαυτό του άνόμεχο και κατακουρασμένο από τίν κάματο όλης αύτης της άγρύπνιας, σάν αιστάνθηκε τό άποκάρωμα τό άπίστευτο του μυαλού του, ώρκίσθηκε ποτέ του πιά να μη ξαναπατήση στο χαρτοπαίγνιο, όπου και αν τό εύρισκε, εις όποιονδήποτε κοινωνικό κύκλο και αν έτύχαινε. Άκόμη δέ περισσότερο άηδίκησε και άγχανάχτησε, συλλογιζόμενος την πρόστυχη διαγωγή του συνταγματάρχης εκείνου, που έπαιζε με τόν προστυχότερο τρόπο, κερδίζοντας χρήματα στην τύχη αútουνοú, με την πρόληψη πως

Δημοσιεύουμε και μεις στην επιφυλλίδα μας την «Αντιγόνη» του κ. Μάνου. Κάτι περισσότερο δικαιώματα έχουμε σ' αυτό από τις «Αθήνες», που τήνε δημοσιεύουν με την επιφύλαξιν παντός δικαιώματός των — καθώς λένε κ' οι δικολάβοι — αφού και τη δουλίτσα τους κάνουν και τήνε χαρτζερίζουν για μεταφράση «εις δημόδες ιδίωμα».

Εμείς τήνε δημοσιεύουμε για να διαβαστεί από τόν περισσότερο κόσμο, και μάλιστα από κείνους που δεν τυφλώνουνε να γορρίζουνε βιβλία, μα θέλουν δια να τὰ βρίσκουν μέσα στην εφημερίδα τους.

Η «Αντιγόνη» θα πιάσει τρείς επιφυλλίδες του «Νουμά». Για τή μεγάλη αξία του έργου του κ. Μάνου θα μιλήσουμε αργότερα, αφού πια οι εφημερίδες πουν ό,τι έχουν να πουνε.

Τό νέο πρόγραμμα! Η «Εστία» και τό νέο πρόγραμμα της Κυβερνήσεως!... Τό «Ν. Έστια» και τό νέο πρόγραμμα του κ. Θεοτόκη!... Κι όλο νέο, και νέο και νέο! Άλλα λέξη δεν έχουμε τήν περσμένη βδομάδα στους δρόμους της Αθήνας.

Κι ένας φουκαρής Γιωμής που βαρέθηκε να κούει τόσα χρόνια τόσα όλο και νέα προγράμματα, έκινε τήν ακόλουθη σκέψη:

— Κάθε χρόνο και με νέο πρόγραμμα μάς έρχεται ή κάθε Κυβέρνηση! Και τί μ' αυτό; Νέο είναι τό πρόγραμμα όσα να μπει μονάχα στη Βουλή. Έπειτα άμέσως εξατμίζεται σι ρουτρίνια και σε πάρε σύ δός μου και μένε! Έτσι και τό φτερινό! Τού χρόνου θα παλιώσει για αυτό για να βγει από τα κουρέλια του άλλο κκινούριο!

Και ή σκέψη του Ρωμίου, θάκορνε, δεν είναι άσκημη, ούτε ψεύτικη.

— Κέποιος μου πήρε, κατά λάθος, τό καπέλο! τί βλάκας.

— Μή, για να μη τό καταλάβει, θα πει πως έχω ένα καπέλο.

Δικ.—Είπες πως όποτε έκλεβες κίνα πορτοφόλι είχες κάποιο ρόδο.

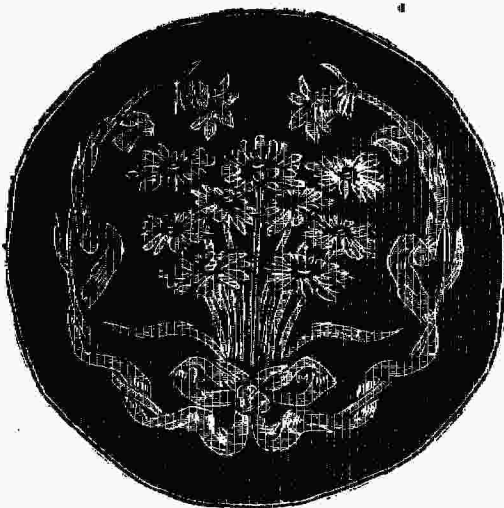
Λωπ.—Μάλιστα, κύρ δικαστή! ροδόμουνα μὴν εἶνε ἄξιον.

αὐτή του ή τύχη είχε τή δύναμη ναποδιώχνη τήν άπαίσιαν κκοδαμονία εκείνου. Όλοι δά ξέρουμε πόση δεισιδαιμονία βασιλεύει στους χαρτοπαίχτες. Έπι τέλους ή ίππότης, μη υποφέροντας τόν ένοχλητικό αὐτό κύριο, που καθημερινά τόν έφορτώνετο, ζητώντας να τόν έκμεταλλευθῇ, του είπε ξάστερα πως έπροτιμούσε να χτυπηθούν παρὰ να ξαναπαίξῃ.

Πολύ καλά έγνώριζε πως ό κόσμος, από στόμα σε στόμα μαθαίνοντας τό έπεισόδιό του αὐτό, ήμπορούσε να πλάσῃ διάφορα τερατολογήματα εις έχρος του, μα όπως στο πείσμα της καλής του τύχης, κατόρθωσε να μὴν έγγίξῃ χαρτί, δεν ήμπόρεσε κατόπιν της πρόστυχης διαγωγής και της έπιμονής του συνταγματάρχη, να μὴν υπερασπίσῃ τήν αξιοπρέπεια του και τιμωρήσῃ αὐτόν που ήθέλησε να διακυβεύσῃ τή σταθερότητα του χαρακτήρα του.

Μετά ένα όμως χρόνο, ή ίππότης εὐρέθηκε στη δυσκολώτερη θέση και σε μεγάλη άμηχανία, έπειδή όλωσδιόλου άπρόσδεπτα είχε τήν άτυχία να του κοπῇ τό μικρό χρηματικό εισόδημα που τόν διατηρούσε. Αναγκάσθηκε λοιπόν να ξεμυστηρευθῇ τήν κατάσταση του σ' ένα από τους πιστότερους φίλους του, ό φίλος του αὐτός άμέσως τόν έσύνδραμε, αλλά

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΩΝ ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΤΟΥΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

ΤΙΜΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Παν. Θαλαδ. Άφού πρόκειται για παρετήρηση, θα δημοσιευτεί. — κ. Ν. Γιαλ. Σόρα. Λάβαμε τις 8 δρ. και σ'ες γράψαμε συντρομητή για τό 1905. Με ταχυδρ. δέμα σ'ες στέλνουμε και τὰ βιβλία που διαλέξατε, «Όνειρο του Γιαννίρη», «Μαζώχτρα» και «Γλωσ. ζήτημα» Φωτιάδη. — κ. Αγγέλαστο. Τους δυο μήνες μονάχα, Δεκέμβρη και Γεννάρη, θάχει ή συντρομή 8 δραχμές με τριών δραχμών βιβλία για δωρο. Κατάλογο των βιβλίων δημοσιέψαμε στα «Ό,τι θέλτε» του περασμένου φύλλου, καθώς κι άλλες πληροφορίες. — κ. Ξεν. Στρ. Ό καινούριος τόμος των ποιημάτων του Παλαμά «Ασάλευτη Ζωή» θάβει έτοιμη τό Γεννάρη. Είτανε να βγει τούτο τό μήνα, μα άργοπήρησε τό τύπωμά του. — κ. Νυχτερινό. Όλο ποιήματα; Για όνομα του Θεού! Δε στέλνεται και τίποτε πεζά; Ό «Νουμάς» να τό νοιώσουνε μερικοί φίλοι, δεν είναι ποιετικής διαγωγής σμύς, για να δημοσιεύει όλο ποιήματα. Ποίηση έχουνε και τὰ πεζά, φτάνει να ξέρε κανένας να γράφει ζωντανά πράματα. — κ. Περιεργο. Τους «Ζωντανούς και Πεθαμένους» θα τους άρχίσουμε από τό Γεννάρη. Είναι δράμα σε τρείς πράξεις, μα ή συγγραφέας του θέλει να μείνει μυστικός. Έτσι τόνο καταφέρουμε να φανερωθῇ άμα τελειώσει τό δράμα. Θέλει όμως να κρυφτεί για να κούσει τις κρίσεις των φίλων πρώτα. Όλ' οι μ'ε γάλοι άντρες έχουνε τις ιδιοτροπίες του! — κ. Πινδαρίδη. Αὐτό που μάς ζητάτε είναι φοβερό, να δημοσιεύουμε και τή μετάφραση του Βάλβου για να τήνε συγκρίνεται με τή μετάφραση του Πινδαρικού ύμνου του Παλαμά, που δημοσιέψαμε στο περασμένο φύλλο!

τόν ώνόμασε συγχρόνως άνθρωπο παράξενο και πρωτότυπο, όσο κανείς άλλος στο κόσμο. — «Η τύχη, του είπε, μάς δείχνει πικροτείναν. σημειώνοντας με κάποιο της σημάδι, τό δρόμο που θα βρούμε τή σωτηρία μας. Μόνο ή τυφλομάρα μας δεν άρνείναι να δώσῃε τό δρόμο, που μάς δείχνει, να καταλάβουμε τὰ διανοήματά της. Η υπερτάτη δύναμη που μάς κυβερνάει σου φανέρωσε ξάστερα τό δρόμο που θα πάρῃς. σου είπε: αθέλεις ναποχτήσῃς χρυσάφι, άγαθά; Πήγαινε να παίξῃς. Άλλοίωτικα μένε φτωχός, βιοπαλαιστής, σκληρός, άλευθέρωτος».

Άμέσως ή ιδέα της τύχης, που πέρσιν τόν είχε τόσο πολυεύνοήσει στο Φαραώ, παρουσιάσθηκε ζωηρή στο νου του. Όλήμερα κι όλονυχίς στα όνειράτά του, δεν έβλεπε τίποτις άλλο από χαρτιά, δεν άκουε άλλο από τή μονότονη φωνή του παγκαθάρου «κερδίζει, χάνει» σταυτιά του αδιάκοπα έκουδούνζαν τὰ χρυσά νομίσματα.

Μ' όλα ταύτα ή αλήθεια είναι πως επί τέλους άποφάσισε να παίξῃ μόνο μια βραδιά. σμιά μονάχα νυχτιά σε τήν άποφινῇ θάταν άρκετή να μὴ βγάλῃ μέσ' άπ' τή κακομοιριά που βρίσκουμαι, έσυλλογίζετο. άρκει μόνο μια βραδιά, να μ' έλευθερώσῃ από τήν άνυπόφορή μου στενοχώρια, παντοτεινά να

Και τόπο δεν έχουμε, κι ή Παλαμά; δεν είναι κακούργος να τόνο τιμωρήσουμε τόσο άγρια. Για να μη σ'ες χαλάσουμε όμως τό χατήρι, αντιγράφουμε τήν πρώτη στρόφη του Βαλβίνου κατασκευάσματος και να μ'ες συμπαθήτε για τήν ένόχληση:

Ό Χάριτες λαχούτα:

τήν έδωκε ήν ή Κηφισός δι' έδατος άγνού
αυδεύει τήν Καλλιπώλον, και ταύτην κατοικούσαι,
ώ του Όρχομενού

και όμοι βασιλεύει και τών έκ τοϋ Μινού
Όρχομενίων έφοροι δι' παντός του βίου,
έκουσάτε μου σήμερα και δάτε προσοχήν
εις εύλαβή εύχην... (άμην!)

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οι κυριώτεροι όροι

Είς τό χθεσινόν φύλλον της «Έφημερίδος της Κυβερνήσεως» έδημοσιεύθη έγκειριμένον παρὰ του Βασιλέως και του επί των Έσωτερικών ύπουργού τό Καταστατικόν της νέας «Ανατολικής Τραπεζής».

Οι κυριώτεροι των όρων του Καταστατικού τούτου είναι οι έξής:

Τό κεφάλαιον της Τραπεζής όρίζεται εις 10 εκατομμύρια φρ. και διαιρείται εις 20,000 μετοχάς 500 φράγκιον. Έκ τούτου τό ήμισυ μὲν αναλαμβάνει ή Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος, τό έτερον δέ ήμισυ ή Έθνη. Τράπεζα της Γερμανίας ύποχρεούμεναι να καταθέσουν τό όλον του κεφαλαίου εντός του μηνός Ιανουαρίου 1905.

Τό κεφάλαιον της Τραπεζής δύναται ν' αύξηθῇ προτάσει του Διοικητικού Συμβουλίου και άποφάσει Γεν. Συνελεύσεως των μετόχων κανονιζομένων τότε υπό του Δ. Συμβουλίου πασών των λεπτομερειών.

Η Γεν. Συνέλευσις των μετόχων συνέρχεται κατ' έτος πρό του μηνός Απριλίου. Δύναται όμως να συγκληθῇ και έκτάκτως υπό του Διοικ. Συμβουλίου.

Αί καθαράι πρόσοδοι μετὰ τήν άφαίρεσιν των βαρών και έξόδων διχειρίσεως ως και των άποσβέσεων ως ήθελε κρίνει άναγκαίως τό Δ. Συμβούλιον μετὰ τήν άφαίρεσιν 5 ο)ο προς σχηματισμόν άποθεματικού κεφαλαίου, ήτις είναι ύποχρεωτική άχρις ού τό άποθεματικόν κεφάλαιον άνέλθῃ εις τό δέκα τον του άρχικού κεφαλαίου και μετὰ τήν άφαίρεσιν του πρώτου μερίσματος των μετόχων 4 ο)ο κατανέμονται ως έξής:

Τὰ 15 ο)ο εις τὰ μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και 85 ο)ο εις πάσας τὰς μετοχάς άνευ διακρίσεως.

φορτώνουμαι τους φίλους μου. Τό χρέος μου με προστάζει νακούσω άμέσως τή φωνή της τύχης!

Ό φίλος που τόν είχε έρμηνέψει να παίξῃ προσεφέρθη να τόν συνοδέψῃ στο χαρτοπαίγνιο και τοδύωσε είκοσι λουίτζα, για να δοκιμάσῃ τήν τύχη του.

Αν τότε, ποντάροντας για τό γερο-συνταγματάρχη, ή ίππότης είχε θριαμβέψει, αὐτή τή φορά ήτο κάτι άπίστευτο! σειρά άτέλειωτη πρωτάκουστων έπιτυχιών. Για όσα χρυσά νομίσματα εκέρδιζε, ύψώνοντο σωρούς γύρω του. Στην άρχή ένόμιζε πως ώνειρεύετο, έτριβε τὰ μάτια του, έπιανε τό τραπέζι κολλώντας επάνω του, μη του φύγῃ. Μα καθώς έβεβαιώθη πια, πως δεν ή-αν όνειροπλάνεμα, πως άληθινά έκολυμπούσε στο μάλαμα, καθώς λογάριασε και ξαναλογάριασε τὰ κέρδη του καταμαγεμένος, έκυριεύθηκε από μια άχόρταγη έπιθυμία πρώτη φορά στη ζωή του, έπειδή είταν ή ψυχή του τόσο καιρό άμυδλυντν και μόλις από σήμερα διεφθείρετο!

Ανυπόμονα έπερίμενε πότε να βραδιάσῃ να ξανατρέξῃ στο χαρτοπαίγνιο. Η τύχη του ίδια κι άπαράλλαχτη! τὲ λίγες έβδομάδες τέλος, παίζοντας όλονυχίς, είχε κερδίσῃ άμέτρητα χρήματα.

(άκολουθεί)